

1. LUKU

”KOSTON PÄIVÄ”

Profeetallisia lausuntoja siitä – Aika lähellä – Tämän osan tarkoitus – Ylimalkaisia havaintoja

”Koston päivä oli mielessäni, ja lunastuksen vuosi tuli.” ”Sillä Herralla on koston päivä ja maksun vuosi, kun hän ajaa Siionin asiaa.” – Jes. 63:4; 34:8

SITEN viittaa profeetta Jesaja siihen hädän aikaan, jota Daniel (12:1) kuvailee ”ahdistuksen aikana, jommoista ei ole ollut siitä asti, kuin ihmisiä on ollut olemassa, siihen aikaan asti”; siihen aikaan, josta Malakia (4:1) sanoo: ”Katso se päivä tulee palavana kuin pätsi, ja kaikki ylpeät ja kaikki jumalattomat tulevat akanoiksi”; aikaan, josta apostoli Jaakob (5:1-6) sanoo, että silloin rikkaat itkevät ja valittavat sitä kurjuutta, joka kohtaa heitä. Joel (2:2) kuvailee samaa aikaa ”pimeänä ja sumuisena päivänä, pilvisenä ja synkkänä päivänä,” ja Aamos (5:20) sanoo: ”Herran päivä on pimeä eikä valoisa, pilkkosen pimeä, ilman mitään valkeutta.” Ja Jeesuskin mainitsee (Matt. 24:21,22) tämän ajan ”suurena ahdistuksena,” joka on luonteeltaan niin hävittävä, että jos ei sitä lyhennettäisi, niin ei yksikään liha pelastuisi sen hävitykseltä.

Monesta raamatunpaikasta käy selville, että tämä pimeä ja sumuinen päivä, jota profeetat näin ovat kuvailleet, on ihmiskunnan tuomiopäivä sekä yhteiskuntiin että kansoihin nähden – kansojen koston päivä. Mutta kun katsellaan näitä raamatunpaikkoja, niin tulee muistaa erotus kansojen tuomion ja yksilöiden tuomion välillä. Tosin muodostuvat kansat yksityisistä, ja yksityiset ovat suureksi osaksi vastuussa kansojen kohtalosta, ja heidän täytyy kärsiä kovasti niiden vaikeuksien aikana, jotka kohtaavat kansaa kokonaisuudessaan; mutta siitä huolimatta on ihmissuvun tuomitseminen yksityisinä kokonaan toista kuin kansojen tuomitseminen.

Niin kuin jo olemme nähneet (Raamatuntutkielmien I osa, 8. luku), on tuhatvuotiskausi maailman yksilöiden tuomiopäivä. Silloin tuomitaan eli asetetaan koetteelle iankaikkisen elämän saamiseksi kaikki ihmiset yksilöinä eikä yhteisesti kansoina tai muina järjestöinä uuden liiton suotuisissa ehdoissa, samalla kun heillä on selvä ymmärrys totuudesta ja samalla kun heille annetaan kaikki mahdollinen apu ja kehoitus, jotta he voisivat tehdä oikein. Kansakuntien tuomio, joka nyt tapahtuu, on tuomio inhimillisten (niin hyvin uskonnollisten kuin maailmallistenkin) järjestelmien ja laitosten kelvollisuudesta. Maailman järjestelmillä on ollut pitkä valta-aika, ja nyt kun ”pakanain ajat” ovat loppuneet, täytyy näiden järjestelmien tehdä tili. Ja Herran tuomio, joka edeltäpäin on ilmaistu profeettain kautta niistä, kuuluu, ettei yhtäkään niistä katsota arvolliseksi uudestaan saamaan sellaista valta-aikaa itselleen tai pitempää olemassaoloa. On määrätty, että valta otetaan pois niiltä, ja että hän, jolla on oikeus siihen, ottaa valtakunnan huostaansa sekä saa kansat perinnökseen. – Hes. 21:27; Dan. 7:27; Ps. 2:8; Ilm. 2:26,27

”Herra on ... iankaikkinen kuningas. Hänen vihastumisestansa vapisee maa, eivätkä kansat kestä hänen kiivauttansa.” (Jer. 10:10) ”Jyrinä kuuluu maan ääriin asti, sillä Herralla on riita-asia kansoja vastaan ... Näin sanoo Herra Sebaot: Katso, onnettomuus lähtee kansasta kansaan, ja kova myrsky (suuret kapinaliikkeet, hätä ja hämmennys) nousee

maan ääristä. Ja Herran surmaamia on oleva sinä päivänä maan ääristä maan ääriin asti.”(Jer. 25:31-33) ”Sentähden odottakaa minua, sanoo Herra, kun minäkin aikanani nousen saaliille, sillä minun oikeuteni (päätokseni) on koota kansat yhteen, saattaa valtakunnat kokoon, vuodattaakseni heidän päälleen kiivauteni, koko vihani tulen; sillä minun kiivauteni tulessa kulutetaan koko maa (nykyinen yhteiskuntajärjestys). Sillä silloin (sen jälkeen) minä teen kansojen huulet puhtaiksi, että he kaikki avuksensa huutaisivat Herran nimeä ja palvelisivat häntä yksimielisesti.” – Sef. 3:8,9; Luuk. 21:25

Olemme jo osoittaneet (Raamatuntutkielmien 2. osassa), että aika on lähellä, ja että ne tapahtumat, jotka kuuluvat Jehovan päivään, toteutuvat jo ympärillämme. Niiden ainesten, jotka nyt vaikuttavat ennustetun hädän suuntaan, täytyy välttämättömästi muutaman vuoden kuluessa saavuttaa kypsyytensä. Ja lujan profeetallisen sanan mukaan saa nykyään elävä suku olla tämän kauhean hädän todistajana ja elää ratkaisevassa taistelussa. – Matt. 24:34

Kiinnittäessämme huomion tähän aineeseen ei aikomuksemme ole herättää ainoastaan kummastusta tai koettaa tyydyttää tyhjää uteliaisuutta. Emme myöskään voi toivoa saavamme sillä aikaan sellaista katumusta ja parannusta ihmisten sydämissä, joka aikaansaisi muutoksen nykyisessä yhteiskunnallisessa, valtiollisessa ja uskonnollisessa järjestelmässä ja siten kääntäisi pois tulevan onnettomuuden. Lähestyvä hätä on välttämätön. Valtavat alkusyyt ovat kaikki vaikuttamassa, eikä mikään inhimillinen voima kykene estämään niiden vaikutusta ja kehittymistä varmaan loppuunsa. Vaikutusten täytyy seurata, niin kuin Herra on ennakolta nähnyt ja ennustanut. Ei kukaan muu kuin Jumala voi pysäyttää nykyisten tapahtumain virran kulkua. Mutta hän ei tee sitä, ennen kuin ne katkerat kokemukset, jotka tämä taistelu tuo mukanaan, ovat painaneet opetuksensa ihmisten sydämiin.

Tämän osan päätarkoituksena ei siis ole valaista maailmaa, joka muuten voi käsittääkin ainoastaan tapahtumien ajatuksen eikä kysykään muita johtopäätöksiä. Aikomuksemme on sitä vastoin edeltäpäin varoittaa, aseistaa, lohduttaa, kehottaa ja vahvistaa ”uskon huonekunnan” jäseniä, niin etteivät he menettäisi rohkeuttaan ja säikähtäisi, vaan voisivat olla täydellisessä sopusoinnussa Jumalan menettelytavan kanssa, silloinkin, kun hän antaa maailmalle mitä ankarimman rangaistuksen ja kurituksen, nähdessään uskon silmillä siitä koituvan ihanan vanhurskauden ja pysyväisen rauhan tuloksen.

Koston päivä sisältyy luonnollisella tavalla Jumalan rakkaudesta rikkaaseen suunnitelmaan, sen kautta että hänen tarkoituksensa on kukistaa sillä koko nykyinen asianjärjestys valmistuksena Jumalan valtakunnan perustamiselle maan päälle iankaikkisiksi ajoiksi – Kristuksen, Rauhanruhtinaan, hallitessa.

Kun profeetta Jesaja (63:1-6) asettaa itsensä hengessä evankeliumikauden elonkorjuun loppuun, näkee hän mahtavan voittajan, joka on ihanassa puvussa (valtaan ja voimaan puettu) ja joka kulkee kiivaasti eteenpäin, voittaen kaikki vihollisensa, joiden veri roiskuu koko hänen puvulleen. Profeetta kysyy, kuka tuo ihmeellinen vieras on, sanoen: ”Kuka on tuo, joka tulee Edomista, punaisissa vaatteissa Bosrasta, tuo kaunis puvussansa, joka kävelee suuressa voimassansa?”

Tulee muistaa, että Edom oli nimi, joka annettiin Jaakobin kaksoisveljelle Eesaulle, sen jälkeen kuin hän oli myynyt esikoisoikeutensa. (1 Moos. 25:30-34) Tätä nimeä käytettiin sitten myös niin hyvin hänen jälkeläisistään kuin siitä maastakin, jossa he asuivat. (Katso 1 Moos. 25:30; 36:1; 4 Moos. 20:18,20,21; Jer. 49:17) Niin ollen on nimi Edom sopiva vertauskuva ihmisluokasta, joka tänä aikana niin ikään on myynyt esikoisoikeutensa, tehden sen yhtä pienestä korvauksesta kuin se hernekeitto oli, joka vietti Eesaun. Profeetat käyttivät usein nimeä Edom tässä merkityksessä tarkoittaen sitä suurta ihmisjoukkoa, joka tunnustaa olevansa kristitty ja jota toisinaan meidän aikanamme kutsutaan ”kristityksi maailmaksi” ja ”kristikunnaksi” (so. Kristuksen valtakunnaksi), jotka nimitykset jokaisen ajattelevan ihmisen pitäisi tunnustaa aivan vääräksi, sen tähden että ne osoittavat suurta ymmärtäväisyyden puutetta Kristuksen valtakunnan todellisesta tarkoituksesta ja luonteesta niin hyvin kuin sen perustamisen määrätystä ajasta ja tavastakin. Nämä nimet ovat itse asiassa julkeata kerskumista, joka edustaa väärin totuutta. Pääasiassa käyttävät Euroopan ja Amerikan kansat tätä yhteistä nimitystä ”kristitty maailma.” Mutta muodostavatko nämä sitten todellakin kristityn maailman? Kuule kanuunain pauketta, aseistettujen sotalaumain lukuisten joukkojen töminää, räjähtävien kranaattien paukkinnaa, sorrettujen vaikerrusta ja vihastuneitten kansakuntain mutinaa, kuinka kaikki tämä korvia särkevällä tavalla vastaa — ei! Muodostavatko nämä kansat Kristuksen valtakunnan — tosi kristikunnan? Kuka tahtoo ottaa todistaakseen niin ihmeellisen väitteen? Se, joka koettaisi sitä, huomaisi totisesti pian sen petoksen, joka on tuossa kohtuuttomassa ja paikkansa pitämättömässä vaatimuksessa.

On hyvin selvää, että vertauskuvallinen nimi ”Edom” erittäin hyvin sopii ”kristikuntaan”. Niillä kansoilla, jotka muodostavat nk. kristikunnan, on ollut suuri etu ennen kaikkia muita kansoja, sen kautta että Jumalan sana on annettu niille, niin kuin se vanhan liiton aikana annettiin Israelin kansalle. Seurauksena siitä valaisevasta vaikutuksesta, mikä tällä sanalla on sekä suorasti että epäsuorasti, ovat kaikki sivistyksen siunaukset tulleet näiden kansojen osaksi. Ja muutamien harvojen pyhien, ”pienen lauman”, läsnäolo niiden keskuudessa, pyhien, joita saman sanan vaikutus on kehittänyt, on ollut ”maan suolana”, joka osaksi on varjellut ne täydellisestä tapain turmeluksesta. Jumalallisen esimerkkinsä ja innokkaan elämän sanan esittämisen kautta ovat he olleet ”maailman valona”, joka on osoittanut ihmisille tien takaisin Jumalan ja vanhurskauden tykö. Mutta ainoastaan muutamia harvat kaikista näistä suosituista kansoista ovat asianmukaisesti käyttäneet hyväkseen etujansa, jotka he ovat saaneet perintönä, koska ovat syntyneet niissä maissa, jotka Jumalan sanan vaikutus on siunannut joko suorasti tai epäsuorasti.

Eesaun tavoin ovat kristikunnan joukot myyneet esikoisoikeutensa — erityiset etunsa. Kun sanomme joukot, niin emme tarkoita ainoastaan aivan tietämättömiä ja välinpitämättömiä, vaan myös sitä suurta maailmallisten ihmisten joukkoa, ihmisten, jotka tunnustautuvat kuuluvansa Kristuksen uskoon ja siten ovat nimeltään kristittyjä, mutta joilla ei ole Kristuksen elämää itsessään. Nämä ovat pitäneet parempana nykyisten maallisten etujen niukkojen palojen nauttimista kuin Jumalan yhteydestä johtuvia siunauksia ja oikeutta saada jakaa Kristuksen kanssa se ihana perintö, joka on luvattu kaikille niille, jotka uskollisesti vaeltavat hänen askeleissaan itseuhrautumisen kaidalla tiellä. Vaikka nämä ovat nimellisesti Jumalan lapsia — evankeliumikauden nimellinen henkinen Israel, josta

luonnollinen Israel juutalais kautena oli esikuva – niin eivät he kumminkaan todellisuudessa kunnioita paljonkaan tai tuskin ollenkaan Jumalan lupauksia eivätkä usko niihin. Vaikka valtavalla joukolla on Kristuksen nimi ja vaikka he luulevat ja väittävät muodostavansa Kristuksen seurakunnan, vaikka he ovat perustaneet suuria järjestelmiä, jotka edustavat eri hajaannuksia kristikunnassa, jonka he väittävät Kristuksen ruumiiksi, vaikka he ovat tehneet monta ja paksua ei- ”järjestelmällisen jumaluusopin” nidosta, jotka kumminkin itse asiassa ovat perin pohjin sekaisia, ja vaikka he opettaakseen jumaluusoppiansa ovat perustaneet lukuisia kouluja ja seminaareja sekä tehneet monta muuta ”voimatekoa” Kristuksen nimessä – tekoa, jotka kumminkin usein ovat suorassa ristiriidassa hänen sanansa kanssa, niin he muodostavat kumminkin Edom-luokan, joka on myynyt esikoisoikeutensa. Tämä luokka käsittää melkein koko ”kristikunnan” – kaikki, nk. kristityissä maissa syntyneet, jotka eivät ole käyttäneet hyväkseen Kristuksen evankeliumin etuja ja siunauksia eivätkä muodostaneet elämäänsä sen mukaan. Loput ovat ne harvat vanhurskautetut, pyhitetyt ja uskolliset, jotka elävän uskon kautta ovat yhdistetyt Kristuksen kanssa, jotka pysyvät ”oksina” hänessä, totisessa viinipuussa. Nämä muodostavat Jumalan totisen Israelin; he ovat totisia israelilaisia, joissa ei ole yhtään petosta.

Vertauskuvallinen Edom Jesajan ennustuksessa vastaa Ilmestyskirjan vertauskuvallista Babylonia, josta puhutaan myös Jesajan, Jeremian ja Hesekielin ennustuksissa. Siten on Herra profeettainsa kautta määritellyt ja kuvannut sen suuren järjestelmän, jolle ihmiset ovat antaneet väärän nimen ”kristikunta”, so. Kristuksen valtakunta. Niin kuin koko Edomin maa vertauskuvaa koko ”kristikuntaa”, niin vertauskuvaa myös Edomin pääkaupunki, Bosra, kirkollisuutta, kristikunnan parhainta linnoitusta. Profeetta esittää Herran voitokkaana sodankävijänä, joka toimittaa suuren teurastuksen Edomissa ja erittäinkin Bosrassa. Nimi Bosra merkitsee ”lammastarhaa”. Bosra on vielä tunnettu vuohistaan, ja Herran miekan sanotaan olevan täynnä ”karitsain ja kauristen verestä” tuona koston päivän teurastuksen aikana. (Jes. 34:6) Kauriit vastannevat ”lustetta” ja karitsat vertauskuvannevat ahdistuksesta tulevia pyhiä (Ilm. 7:14; 1 Kor. 3:1), niitä Jumalan lapsia, jotka laiminlöivät käyttämästä hyväkseen tarjotut tilaisuudet ja jotka eivät juosseet niin, että he olisivat voineet saavuttaa korkean kutsunsa voittopalkinnon, ja joita sen tähden vaikka Herra ei hylännyt heitä, ei kumminkaan voitu katsoa arvollisiksi pakenemaan suurta hätää, kehittyneinä ”lompaina”, kutsuttuina, valittuina ja uskollisina.

Profeetta kysyy: ”Kuka on tuo, joka tulee Edomista, punaisissa vaatteissa Bosrasta?” Vastaus kuuluu: ”Minä, joka puhun vanhurskautta ja voin kyllä auttaa.” Hän on se sama mahtava, jota Johannes (Ilm. 19:11-16) kuvailee kuningasten Kuninkaana ja herrain Herrana, Jehovan voideltu, siunattu Lunastajamme ja Herramme Jeesus.

Profeetta kysyy edelleen: ”Miksi on vaatteillasi puna ja pukusi niinkuin kuurnan polkijan?” Kuule vastaus: ”Minä yksinäni poljin kuurnan, eikä kukaan kansoista ollut kanssani. Minä poljin heitä vihassani ja tallasin heitä kiivaudessani, ja heidän verensä räiskyi vaatteilleni, ja minä tahrasin koko pukuni. Sillä koston päivä oli mielessäni, ja lunastuksen vuosi tuli. Minä katselin, mutta ei ollut auttajaa. Minä hämmästyin, mutta ei ollut sitä, joka minua tuki. Silloin auttoi minua oma käsivarteni (voimani) ja kiivaus tuki minua. Ja minä tallasin kansoja vihassani ja juovutin heitä kiivaudessani ja kaadoin

heidän voimansa (verensä) maahan.” Ja Patmoksen profeetta lisää: ”Hän polkee kaikkivaltiaan Jumalan vihan kiivastuksen viinikuurnan.” – Ilm. 19:15

Viinikuurnan polkeminen on viininviljelijän viimeinen tehtävä elonkorjuussa. Sitä ennen on korjaamis- ja kokoamistyö täydelleen suoritettu. Samaten kuvaa Jumalan vihan viinikuurnan polkeminen, johon ”maan viinipuun” (väärän viinipuun, joka vääryydellä on omistanut itselleen kristityn nimen ja väittänyt olevansa Kristuksen valtakunta) hedelmät heitetään, kun sen tertut ovat täysin kypsyneet (Ilm. 14:18-20), nykyisen tapahtumista rikkaan elonkorjuun (”Raamatuntutkielmien” III osa, 6 luku) viimeistä tehtävää. Viinikuurnan polkeminen valaisee suuren hädän ja ahdistuksen viimeisiä tapahtumia, hädän ja ahdistuksen, joka kohtaa kaikkia kansoja ja josta Raamattu on niin runsaasti edeltäpäin varoittanut meitä.

”Kuningasten Kuningas” esitetään yksin viinikuurnan polkijaksi. Tämä sanoo meille, että Jumalan voima, eikä ainoastaan ihmisten, saa aikaan tämän maailman valtakuntien kukistumisen. Jumala rankaisee voimassaan kansoja ja lopullisesti ”saattaa oikeuden (vanhurskauden ja totuuden) voittoon.” ”Hän lyö maata suunsa sauvalla ja huultensa hengellä (totuutensa voimalla ja hengellä) tappaa jumalattoman.” (Jes. 11:4; Ilm. 19:15; Ps. 98:1) Ei kukaan inhimillinen sotapäällikkö saa kunniaa siitä voitosta, joka tulevaisuudessa saavutetaan totuuden ja vanhurskauden hyväksi. Hurjaksi ja raivokkaaksi koituu riehuvien kansojen taistelu, ja taistelutanner niin hyvin kuin kansojen kurjuuskin tulee maailman laajuiseksi. Eikä ole ketään inhimillistä Aleksanteria, Caesaria tai Napoleonina, joka voisi saada järjestyksen aikaan tuossa kauhistuttavassa hämmennyksessä. Mutta lopulta tulee tunnetuksi kaikille, että kuningasten Kuningas ja herrain Herra sai mahtavan voimansa kautta suuren voiton oikeuden ja totuuden asian hyväksi sekä rankaisi vääryyden sen ansion mukaan.

Kaikki tämä saatetaan täytäntöön evankeliumikauden lopussa, koska, niin kuin Herra selittää profeetan kautta: ”Lunastuksen (vapahduksen) vuosi tuli,” ja koska ”Herralla on koston päivä ja maksun vuosi, kun hän ajaa Siionin asiaa.” (Jes. 63:4; 34:8) Herra on koko aikakauden ajan pannut merkille vihollisuuden ja taistelut nimi-Siionissa eli nimikristikunnassa. Hän on nähnyt, kuinka hänen uskolliset pyhänsä ovat saaneet taistella totuuden ja oikeuden puolesta, sekä kuinka heidän on vanhurskauden tähden täytynyt kärsiä vainoakin niiden puolelta, jotka ovat vastustaneet heitä Herran nimessä. Viisaiden tarkoitustensa perustuksella ei Herra ole ryhtynyt asiaan, mutta nyt on tullut koston päivä, ja Herralla on riita-asia heidän kanssaan niin kuin on kirjoitettu: ”Sillä Herralla on riita-asia maan asukkaita vastaan, koska ei totuutta eikä rakkautta eikä Jumalan tuntoa ole maassa. Vannotaan ja valehdellaan, murhataan ja varastetaan ja murtaudutaan sisään, rikotaan avioliittoa, ja toinen veren vika seuraa toistansa. Sentähden suree maa, ja kaikki sen asukkaat nääntyvät.” (Hoos. 4:1-3) Tämä ennustus, jonka täyttymys oli niin totta luonnolliseen Israeliin nähden, on epäilemättä kaksinkerroin totta täydemmissä sovellutuksissaan nimelliseen henkiseen Israeliin, kristikuntaan, nähden.

”Jyrinä kuuluu maan ääriin asti, sillä Herralla on riita-asia kansoja vastaan, hän käy oikeutta kaiken lihan kanssa; jumalattomat hän antaa miekan omiksi, kuuluu Herran sana.” ”Kuulkaa kuitenkin, mitä Herra sanoo: ... Kuulkaa Herran riita-asiaa, te vuoret

(valtakunnat) ja te (tähän saakka) muuttumattomat (horjumattomat) maan (yhteiskunnan) perustukset! Sillä Herralla on riita-asia (hylättyä) kansaansa vastaan.” — Jer. 25:31; Miika 6:1,2

Kuunnelkaamme taas profeetta Jesajaa tämän taistelun suhteen: ”Lähestykää, te kansat, kuulemaan, te sukukunnat, tarkatkaa; kuulkoon maa ja mitä siinä on, maanpiiri ja kaikki mitä siitä syntyy [engl. käänn.] (kaikki itsekkäät ja pahat asiat, jotka johtuvat maailman hengestä). Sillä Herra on vihainen kaikille kansoille ja närkästynyt kaikille heidän sotajoukoillensa; hän on heidät kironnut ja antanut heidät tapettaviksi ... Heidän maansa juopuu verestä ja heidän tomunsa ravitaan rasvalla. Sillä Herralla on koston päivä ja maksun vuosi, kun hän ajaa Siionin asiaa.” — Jes. 34:1,2,7,8

Tällä tavalla Herra lyö kansoja ja opettaa ne tuntemaan voimansa, ja hän vapauttaa uskollisensa, jotka eivät vaella joukkojen mukana pahalla tiellä, vaan jotka kieron ja nurjan sukukunnan keskellä kokonaan ja täydellisesti seuraavat ja tottelevat Herraa Jumalaansa. Ja tämä kauhistuttava tuomio maailmasta, kun kansoja särjetään niin kuin saviastioita, tuo mukanaan myös arvokkaita opetuksia ihmisille, kun heidät sitten tuomi-taan henkilökohtaisesti Kristuksen tuhatvuotisen hallituksen aikana. Siten Herra muistaa vihassaan laupeutta.